

Votre Programme Matmidim – Chiour ALEPH

Parashat Tazria- Metsora – Du 11 au 15 Avril 2021

Souguia n° 21

ת"סד

Matmidim

Programme d'étude Mondial

Sujet de la semaine :

Sefirat Haomer

Cette semaine, le sujet d'étude porte sur **la Sefirat Haomer**. Nous analyserons la Halaha dans un cas de doute ou si le compte n'a pas été fait. De même nous nous pencherons sur une question posée par les Poskim : si quelqu'un doute ou sait à l'avance qu'il ne pourra pas effectuer le compte au complet, doit-il commencer à compter sans Braha ?

Bon Limoud sur Matmidim !

Tephila avant le Limoud

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שלא יארע דבר תקלה על ידי, ולא אכשל בדבר הלכה, וישמחו בי חברי, שלא אמר על טמא טהור ולא על טהור טמא, ולא על מתר אסור ולא על אסור מתר, ולא יפשו חברי בדבר הלכה ואשמח בהם. כי יי יתן חכמה מפיו ויעת ותבונה. גל עיני ואביטה נפלאת מתורתך

Tephila après le Limoud

מודה אני לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, ששמת חלקי מיושבי בית המדרש. ולא שמת חלקי מיושבי קרנות. שאני משכים והם משפמים. אני משפים לדברי תורה והם משפמים לדברים בטלים. אני עמל והם עמלים. אני עמל ומקבל שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר. אני רץ והם רצים. אני רץ לחיי העולם הבא, והם רצים לבאר שחת. שנאמר ואתה אלהים תורדם לבאר שחת. אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם, ואני אבטח בך.

Programme du Dimanche

L'étude aujourd'hui est dédiée

Leliouy Nishmat Chalom Fredj ben Tourquia

1) Les cas de doutes dans la Sefirat Haomer

רבי ישמעאל פרק שישי מנחות סו.

שירצה יביא ת"ל מיום הביאכם אי מיום הביאכם יכול יקצור ויספור ויביא ביום ת"ל³ שבע שבתות תמימות תהינה אימתי אתה מוצא שבע שבתות תמימות בזמן שאתה יכול מתחיל לימנות מבערב יכול יקצור ויביא [...] והיינו דקאמר ועוד גופא אמר אביי מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי רבנן דבי רב אשי מנו יומי ומנו שבועי אמרימר מני יומי ולא מני שבועי אמר זכר למקדש הוא:

רש"י

ועוד: אמרימר מני יומי ולא שבועי אמר. האי מניינא דהשתא לאו חובה הוא דהא ליכא עומר אלא זכר למקדש בעלמא הוא הלכך ציומי סגי:

ספר החינוך פרשת אמור מצוה שו

[...] **משרשי המצוה** על צד הפשט, לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים וארץ וישראל, וכמו שכתוב [ירמיהו ל"ג, כ"ה] אם לא בריתי יומם ולילה וגו'. והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימוה, וכמו שאמר השם למשה [שמות ג', י"ב] וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה, ופירוש הפסוק כלומר, הוציאך אותם ממצרים יהיה לך אות שתעבדון את האלהים על ההר הזה, כלומר שתקבלו התורה שהיא העיקר הגדול שבשביל זה הם נגאלים והיא תכלית הטובה שלהם. וענין גדול הוא להם, יותר מן החירות מעבדות, ולכן יעשה השם למשה אות צאתם מעבדות לקבלת התורה, כי הטפל עושין אות לעולם אל העיקר

ומפני כן, **כי היא כל עיקרן של ישראל** ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה, נצטוינו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא. וזהו שאנו מונין לעומר, כלומר כך וכך ימים עברו מן המנין, ואין אנו מונין כך וכך ימים יש לנו לזמן, כי כל זה מראה בנו הרצון החזק להגיע אל הזמן, ועל כן לא נרצה להזכיר בתחילת חשבוננו ריבוי הימים שיש לנו להגיע לקרבן שתי הלחם של עצרת

ואל יקשה עליך לומר, אם כן, אחר שעברו רוב הימים של שבעה שבועות אלו, למה לא נזכיר מיעוט הימים הנשארים, לפי שאין לשנות מטבע החשבון באמצעו. ואם תשאל, אם כן למה אנו מתחילין אותו ממחרת השבת ולא מיום ראשון, התשובה כי היום הראשון נתייחד כולו להזכרת הנס הגדול והוא יציאת מצרים, שהוא אות ומופת בחידוש העולם ובהשגחת השם על בני האדם, ואין לנו לערב בשמחתו ולהזכיר עמו שום ענין אחר, ועל כן נתקן החשבון מיום שני מיד

ואין לומר היום כך וכך ימים ליום שני של פסח, שלא יהיה חשבון ראוי לומר ליום שני, ועל כן הותקן למנות המנין ממה שנעשה בו, והוא קרבן העומר, שהוא קרבן נכבד שבו זכר שאנו מאמינים כי השם ברוך הוא בהשגחתו על בני אדם רוצה להחיותם ומחדש להם בכל שנה ושנה זרע תבואות לחיות בו

מדיני המצוה, מה שאמרו זכרונם לברכה [מנחות ס"ו ע"א] שמצוה למנותן מבערב כדי שיהו תמימות, כמו שאמר הכתוב, תמימות תהיינה, ואמרו זכרונם לברכה [שם] אימתי הן תמימות, בזמן שמתחיל מבערב. ומכל מקום פירשו המפרשים שאם שכח ולא מנה מבערב, מונה למחר כל היום. ויש שאמרו שמי שכח ולא מנה יום אחד, שאין יכול למנות עוד באותה שנה, לפי שכולן מצוה אחת היא, ומכיון ששכח מהן יום אחד הרי כל החשבון בטל ממנו. ולא הודו מורינו שבדורינו לסברא זו, אלא מי שכח יום אחד יאמר אמש היו כך בלא ברכה, ומונה האחרים עם כל ישראל

[...]

Les mots du jour à apprendre :

Décompte Sphère	סְפִירָה
Il peut	יָכוֹל
Il emmènera	יָבִיא

Programme du Lundi

L'étude aujourd'hui est dédiée

Leliouy Nishmat Chalom Fredj ben Tourquia

תוספות מסכת מנחות דף טו עמוד א

(Le passage entre crochets est optionnel et ne sera pas nécessaire pour notre Souguia)

זכר למקדש הוא - נראה דבספק חשיכה יכול לברך ואין צריך להמתין עד שיהא ודאי לילה כיון שהוא ספיקא דרבנן ועוד אומר דאפילו ביום סמוך לחשיכה עדיף משום תמימות כדאמרינן לעיל ואין נראה והיכא דשכח לספור בלילה פסק בה"ג שסופר ביום וכן היה נראה מתוך סתם מתניתין דסוף פירקין (דף עא.) דתנן מצותו בלילה לקצור ואם נקצר ביום כשר אבל נראה לר"ת עיקר אידך סתמא דמתניתין דפרק שני דמגילה (דף כ:) ומייתי לה בסוף פירקין (דף עב.) כל הלילה כשר לקצירת העומר כו' ודייקינן מינה דקתני לילה דומיא דיום מה דיום בלילה לא אף דלילה ביום לא [ואמרינן בריש מועד קטן (דף ג:) ר"ג ובית דינו נמנו על שלשה פרקים הללו והתירום ומסיק רב אשי התם דסבר לה כרבי ישמעאל דדריש מה חריש רשות אף קציר רשות יצא קציר העומר שהוא מצוה ודחיא שבת וכיון דדחיא שבת אין נקצר אלא בלילה כדמוכח בסוף פירקין ועוד דרבי יוחנן דאמר (שם ד.) עשר נטיעות הלכה למשה מסיני סבר לה כר' ישמעאל דדריש מה חריש רשות ודחי שבת עוד חשיב כי האי גוונא הלכתא פסיקתא בהגוזל קמא (ב"ק קב.) ובפ"ק דע"ז (דף ז.) גבי כל המשנה ידו על התחתונה ומיהו אין כל כך ראייה משם דאין הלכה לגמרי כאותה משנה דקתני התם וכל החוזר בו ידו על התחתונה ואין הלכה כן כדמוכח בפרק האומנין (ב"מ עז.): ועיקר מילתא לא סמיך התם אלא אהא דהוי מחלוקת ואחר כך סתם ומהא דמוקי בסוף פירקין (דף עב.) רבי אלעזר ברבי

שמעון דאמר נקצר שלא כמצותו פסול כר' עקיבא דאמר כל מלאכה שאי אפשר כו' אין ראה דאע"ג דקיימא לן כר"ע הא מסקינן התם דרבי נמי סבר לה כוותיה] עוד פסק בהלכות גדולות שאם הפסיק יום אחד ולא ספר שוב אינו סופר משום דבעיא תמימות ותימה גדולה הוא ולא יתכן

ר"ן על הרי"ף מסכת פסחים דף כח עמוד א

וכתב מר יהודאי ז"ל דמאן דלא מני עומר בליליא קמא לא מני בשאר לילות פירוש דמשום דבעינן תמימות אבל בשאר לילותא היכא דלא מני מאורתא מני מיממא ורב האי ז"ל חולק ואומר דאי משום דבעי תמימות שכח באחד הימים נמי חסר המנין ולפיכך הוא אומר שאם לא ספר בלילה סופר ביום וכן כתוב בהלכות גדולות שסופר ביום [ונראה שסומכין הן על מתניתין דבס"פ ר' ישמעאל במנחות דתנן התם (דף עא א) מצותה לקצור בלילה ואם נקצר ביום כשר וכיון דקצירה דיעבד ביום אף ספירה דיעבד ביום אבל ר' יצחק ז"ל אומר שאינו סופר ביום ומתני' דסוף פרק רבי ישמעאל ליתא דקיימא לן כסתם מתני' דמגלה (דף כ ב) דקתני כל הלילה כשר לקצירת העומר והתם בס"פ ר' ישמעאל מיייתין לה ואמרי' עלה מה דיום בלילה לא אף דלילה ביום לא אלמא נקצר ביום פסול וכיון דקצירה פסולה ביום ספירה נמי ליתא ביום דהא בהא תליא כדתניא בברייתא דלעיל יכול יקצור ויביא ואימתי שירצה יספור תלמוד לומר מהחל חרמש וגו' וקתני נמי בסיפא שקצירה וספירה בלילה והבאה ביום וסתמא דהתם עדיפא ליה דתני לה גבי הלכתא פסיקתא] **וכתוב עוד בהלכות גדולות** אם שכח יום א' ולא ספר שוב אינו סופר דבעינן תמימות וליכא ובתוספות חלקו עליו

Les mots du jour à apprendre :

Il trouve	מוצא
Semaines	שבָּעוֹת
Entières	תְּמִימוֹת

Programme du Mardi

L'étude aujourd'hui est dédiée

A la réussite de la famille Tsyonn Chekroun

בית יוסף אורח חיים סימן תפט

ומה שכתב זמן הספירה מתחלת הלילה ואפילו אינו לילה ממש אלא ספק חשיכה יכולין לספור. בסוף מסכת פסחים כתב הרא"ש (שם) ונראה דספק חשכה יכול לברך ואין צריך להמתין עד שיהא ודאי לילה כיון דהוי ספיקא דרבנן ועוד נראה דעדיף טפי סמוך לחשכה משום תמימות. ומיהו התוספות כתבו בפרק רבי ישמעאל (סו. ד"ה זכר) דאינו נראה והר"ן (כח. דבור ראשון) כתב רוב המפרשים מסכימים דספירת העומר השתא דליכא הבאה ולא קרבן אינה אלא מדרבנן בעלמא זכר למקדש ולפיכך אמרו בתוספות דכיון דמדרבנן היא טוב לספור ביום ראשון בספק חשכה כדי שיהיו שבע שבתות תמימות לגמרי ואין זה נכון שיכניס עצמו בספק לכתחלה ואי משום תמימות אין להחמיר בתמימות בזמן הזה שהוא מדרבנן טפי מספירה דאורייתא אלא כל שסופר בלילה תמימות קרינן ביה אבל הרמב"ם כתב (בפ"ח) [בפרק ז'] מהלכות תמידין ומוספין (הכ"ד) שמצוה זו של ספירת העומר מוטלת על כל איש ישראל בכל מקום ובכל זמן עכ"ל

[...]

וכתב עוד בה"ג (הל' מנחות קלג ע"ג) שאם שכח לברך באחד מן הימים שלא יברך עוד בימים שלאחריו. כן כתבו התוספות בשמו בפרק רבי ישמעאל (שם) וטעמו משום דבעינן תמימות והם כתבו עליו ותימה גדולה הוא ולא יתכן וגם הרא"ש כתב בסוף פסחים (סי' מא) דאינו נראה לר"י דכל לילה ולילה מצוה בפני עצמה: והר"ן כתב בסוף פרק ערבי פסחים (כח. דבור ראשון) בשם מר יהודאי (בח"ג שם) דמאן דלא מני עומר בלילה קמא לא מני בשאר לילותא [פירוש משום דבעינן תמימות אבל בשאר לילותא] היכא דלא מני מאורתא מני מיממא ורב האי חולק ואומר דאי משום דבעינן תמימות שכח באחד מן הימים נמי חסר המנין ולפיכך הוא אומר שאם לא ספר בלילה סופר ביום עכ"ל ומשמע דרבינו האי נמי לא איירי אלא בשכח בלילה ונזכר ביום אבל היכא דלא נזכר גם ביום אפשר דסבר שלא יברך עוד אלא שרבינו כתב שדעת רבינו האי כדעת ר"י ולר"י כיון דתליא טעמא דבכל לילה ולילה מצוה בפני עצמה היא ודאי אפילו אם לא נזכר ביום נמי מברך בשאר לילות:

כתוב בתרומת הדשן (ח"א סימן ל"ז) אם ספק לאחד אם ספר לילה אחד או לא יראה דיספור בברכה מכאן והלאה ולא מיבעיא אם נזכר ביום ההוא שאז ודאי צריך לספור בלא ברכה מתוך הספק ושוב יספור בשאר לילות בברכה והכי נהגינן אפילו בודאי שכח בלילה לספור וסופר ביום בלא ברכה סופר שוב בברכה דמיקרי שפיר תמימות הואיל ולא דילג יום אחד לגמרי אלא אפילו לא נזכר הספק עד ליל השניה אף על פי כן סופר בברכה מתוך הספק ואף על גב דבודאי שכח יום אחד נהגינן כהלכות גדולות שכתב שכח יום אחד שוב אינו סופר פירוש בברכה דבלא ברכה מאי נפקא מינה דלא כתוספות דפרק רבי ישמעאל ודלא כאשיר"י דשילהי פסחים מכל מקום בספק מצינן למיסמך עליהו ע"כ

Les mots du jour à apprendre :

Compter	למנות
Au moment	בזמן
Commence	מתחיל

Programme du Mercredi

L'étude aujourd'hui est dédiée

A la réussite de la famille Tsyonn Chekroun

2. Lorsque quelqu'un a sauté un jour, qu'en est-il des Brahot déjà prononcées ?

תוספות מסכת כתובות דף עב עמוד א

וספרה לה לעצמה - וא"ת אמאי אין מברכת זבה על ספירתה כמו שמברכין על ספירת העומר דהא כתיב וספרה וי"ל דאין מברכין אלא ביובל שמברכין ב"ד בכל שנה שלעולם יוכל למנות כסדר וכן עומר אבל זבה שאם תראה תסתור אין לה למנות

* לכאורה יש לאמר שזה דווקא לשיטתם, אבל לבה"ג למה אמרו למנות ?

מורה באצבע (חיד"א) סימן ז אות רטז - ריז

רטז. ישתדל מאד בספירת העומר כי סודותיה רמים ונשאים וישתדל לספור לפחות קרוב לחצי שעה מהלילה

ריז. יזדרז ויעשה סימנים שלא ישכח לילה אחד כשאינו מונה בצבור דאפשר דישכח גם ביום ולא יוכל עוד לספור בברכה ולמפרע היו כל הברכות מלילות שעברו לבטלה וביטל מ"ע

שו"ת רב פעלים חלק ג - אורח חיים סימן לב

[...] מיהו נ"ל להוכיח מדין ספירת העומר הנז', דאם נאמר אין בחצי שיעור מצוה, קשא איך יתקנו ברכה על ספירת העומר בכל לילה, והלא יש לחוש שמא ישכח ולא יספור לילה ויום, ואז כל ברכותיו שברך יהיו לבטלה, אלא ודאי איכא קצת מצוה בחצי שיעור, ולכך אין ברכותיו לבטלה, כיון דעשה קצת מצוה, ונהי דלכתחילה לא מברך על מקצת, הנה בדיעבד לא היו ברכותיו לבטלה. וראיתי להתוספות בכתובות דף ע"ב בד"ה וספרה שכתבו לא תקנו על ספירת הזבה ברכה מפני שאם תראה תסתור, והוי מה שברך לבטלה, מיהו אמרתי דיש לחלק, דהתם שאני דהספירה היא בעבור הטבילה שתטבול אחר שתספור ואם ראתה אזדה לה טבילה, לכן הוי ברכה לבטלה, אבל גבי העומר הספירה היא בשביל יום טוב, כי לכן כתבו הפוסקים טעם דאין מברכין שהחיינו על ספירת העומר, משום דהספירה היא לצורך יום טוב, ולכן סומכין בברכת שהחיינו מברכין על יום טוב, כנז' בהלכות ספירת העומר ע"ש, וכיון דסוף כל סוף עושין יום טוב מהנייה הספירה במקצת, ולהכי לא הוי ברכותיו לבטלה [...]

Les mots du jour à apprendre :

Souvenir	זְכוֹר
Compte, nombre	מְנַיָּנָא
Maintenant	הַשְּׂתָא

Programme du Jeudi

L'étude aujourd'hui est dédiée

A la réussite de la famille Tsyonn Chekroun

שו"ת אור לציון חלק א - אורח חיים סימן לו

[...]

ובדעת בה"ג נ"ל בס"ד לבאר ביאור חדש וליישב בזה תמיהת התוס' עליו, דהנה התוס' במנחות (שם), לאחר שהביאו דברי הבה"ג שסובר דאם הפסיק יום אחד ולא ספר שוב אינו סופר משום דבעיא תמימות, כתבו הם ז"ל וזו לשונם, ותימה גדולה היא ולא יתכן, ע"כ. משמע מתוך דבריהם שהבינו בה"ג דס"ל דכל המ"ט יום הם מצוה אחת ארוכה ובעינין בה תמימות, והם ז"ל תמהו עליו ודחו דבריו מהלכה. ולפ"ז נסתפקו האחרונים, ומהם המנחת חינוך (מצוה ש"ו), **בדין קטן שהגדיל** בימי ספירת העומר, איך הדין בקטן שמנה בקטנותו כל הימים כהוגן, כשיגדיל ימשיך לספור בברכה או לא, דלכאורה אליבא דמ"ד שאם חיסר יום א' בספירה שוב אין כאן תמימות, ה"נ בקטן זה שלא התחייב אלא מדין חינוך בקטנותו, לא מהניא ספירתו זו לכשיגדיל, או נימא דסוף סוף תמימות קרינן ביה, עי' באחרונים

והנלע"ד דלשון התוס' כאן סתום מאוד, ולא ביארו כוונתם מה תימה גדולה שיש כאן ואמאי לא יתכן, ובפרט דאיירי בדברי בה"ג שדבריו דברי קבלה, היכי קאמרי שדבריו ז"ל לא יתכנו בלי ראייה תלמודית מכרעת, ונראה דהתוס' באמת למדו בדעת בה"ג, דס"ל שכל המ"ט יום הם מצוה אחת שלימה, וכשגומר המ"ט יום משלים המצוה, ומש"ה אם הפסיד לספור לילה א', לא קיים המצוה, וע"ז תמהו התוס' חדא דהוא תימה דכל הלילות מצוה א' היא, **ועוד דלא יתכן לפרש כן, דאם באמת כוונת התורה דלא מקיים המצוה אלא לאחר שישלמו כל המ"ט יום בשלימות, האיך תקנו חז"ל ברכה בכל לילה ולילה, ולא מצינו בשום מקום שחכמים יחלקו מצוה לחלקים ויתקנו ברכה על כל חלק**

אבל נראה בס"ד ליישב שיטת בה"ג, דלעולם גם הוא ז"ל סובר דכל יום ויום מצוה בפני עצמה. אלא דמפרש לתמימות דקרא באופן אחר, **וס"ל דכוונת תמימות היינו שיהיו כל המ"ט יום ברצף אחד**, וכגון אדם שנמצא בליל ה' לספירה ונזכר שאמש בליל ד' (וביזמו) לא ספר, כיצד ימנה ברצף א', ימנה היום ה', חסר ברציפות, שהרי אחרי ג' (שמנה שלשום) צריך לספור ד' ולא ה'. ימנה היום ד', גם זה א"א דמשקר בספירתו, וע"כ סובר בה"ג דבכה"ג הפסיד הספירה

ומצאתי און לפירושי, ממש"כ הרי"ץ גיאיות בשם רב האי גאון (הב"ד הבה"ל ס"י תפ"ט ס"ח ד"ה סופר) דהיכי דאשתלי יום א' יספור בליל שני שתי ספירות, (ויאמר אתמול היה כך וכך והיום כך וכך לעומר), וכיון דמני גם של אתמול לא נפק מכלל תמימות תהיינה, עיין שם. ומשמע קצת דתמימות היינו שיהיו ברצף אחד, אלא דלפי דרכנו בבה"ג לא מהני השלמה היום לספירת אמש, (ואפשר דה"ט משום דבעינן בכל יום ספירתו שלו), ודו"ק

ונ"מ בדברינו, לאדם חולה ב"מ, שיודע שיצטרך לעבור ניתוח וכדומה, ולא יוכל לספור העומר במשך לילה ויום שלמים, אי רשאי להתחיל ולספור בברכה, או דילמא כיון שיודע בבירור שיאלץ להפסיק למשך יממה שלימה את ספירתו, מעיקרא ימנה בלי ברכה, ולפי מה שביארנו שגם בה"ג סובר דכל יום מצוה בפני עצמה, יוצא דלכו"ע כל לילה מצוה בפני עצמה, וממילא ימנה מעיקרא בברכה, אף על פי שיודע שיאלץ להפסיק. ובאמת אי אשתלי אח"כ ויאנס להפסיק ספירתו, הו"ל אנוס ואנוס רחמנא פטריה, ומ"מ אינו ענין לימים שמנה מקודם, (אלא דאחר כך לא יוכל להמשיך ולמנות בברכה לדעת בה"ג, דכיון שחיסר יום אחד תו אינם רצופים)

וכן נ"מ גם לילד שנעשה בר מצוה והגדיל בימי הספירה, דאם ספר מעיקרא בכל הימים בקטנותו, קיים לתמימות דקרא ומנה ברצף אחד, ולפ"ד ליכא מ"ד שיסבור שהכל מצוה א' שלימה, ושפיר קרינן ביה תמימות תהיינה

ואף אם נאמר דספירה שספר בקטנותו לא מהניא ליה כשיגדיל וכמאן דליתא דמי, מ"מ מסתברא דכשם שאנו מצווים לחנך הקטן למצוות, וה"ט כדי שיהא מכיר ורגיל בעבודה ויורגל בקיום המצוות, הוא הדין נמי בגדול שהתחייב בחצי מצווה כשהגדיל (וכגון שהגדיל באמצעה), יתחייב לסיימה מדרבנן, כלומר דאף אם נאמר דבכה"ג פטור מהמצוה מדאורייתא, מ"מ יש לחייבו במצוה מדין חינוך

ונ"ל ראיה לזה ממשמעות דברי הגרע"א ז"ל (בהגהותיו לשו"ע או"ח סי' קפ"ו ס"ב), שנסתפק בקטן שאכל כדי שביעה ביום האחרון לקטנותו, ובירך ברכת המזון קודם הלילה, וכשהגיע הלילה והגדיל, אכתי לא נתעכל המזון שבמעיו, אי חייב לחזור ולברך שוב ברהמ"ז או לא. מי נימא דכיון שהוא שבע כעת רמי עליה חיובא דאורייתא לברך, או נימא דלא חייבה תורה אלא למי שאכל נמי בגדלותו וחיובא אשעת אכילה קאי, עי"ש שהניח בצ"ע, ויש להבין אמאי העמיד הגאון ז"ל לספיקו בכה"ג שבירך בהיותו קטן. יותר הו"ל לידון בקטן שאכל כדי שביעה ועדיין לא בירך ברהמ"ז כלל, והגדיל, אי חייב לברך בכלל או לא, וספיקו יחול בין בבירך ובין בלא בירך, אלא ודאי משמע דמפשט פשיט ליה דאם לא בירך כלל בקטנותו, יצטרך לברך כשיגדיל ממה נפשך או מדאורייתא, או עכ"פ מדרבנן ומדין חינוך וכנ"ל

וזכר לדבר ממש"כ רש"י והרמב"ן (בפרשת עקב) עה"פ ושמתם את דברי אלה, ופרש"י אף לאחר שתגלו היו מצוינין במצוות, הניחו תפילין, עשו מזוזה, כדי שלא יהיו עליכם חדשים כשתחזרו, וכן הוא אומר הציבי לך ציונים עי"ש, ומשמע קצת דאף בגדול יש כעין גדר של חינוך

מסקנא דדינא, נ"ל דקטן שהגדיל בימי הספירה, אם ספר בימים שקודם שהגדיל כראוי מדי יום ביומו, דממשיך וסופר בברכה גם בגדלותו, (ויש צד לומר שבגדלות חייב מהתורה), וראיתי שמעין מש"כ כתב הגרצ"פ פראנק זצ"ל בשו"ת הר צבי (או"ח ח"ב סי' ע"ו), עיין שם

Les mots du jour à apprendre :

Il y a	איִפּא
Il n'y a pas	ליִפּא
Il semble	נִרְאֶה

Bon Limoud sur Matmidim !